

Parlant clar

Una dona de l'Opus Dei, Fonsi Gago, descriu el seu apassionant itinerari humà i espiritual.

19/03/2007

Jo sóc d'un poble de Zamora que es diu Faramontanos de Tabara; un poble petit de 526 habitants que abans ni tan sols sortia als mapes; terra de molt fred a l'hivern i molta calor a l'estiu.

Gràcies a Déu, la meva família era molt cristiana: em van ensenyar el

Catecisme, a anar a Missa... Molt cristiana i molt nombrosa: som deu germans. Com que érem tants, des de petitona vaig haver d'ajudar a les feines de la casa i del camp, ajudant la meva mare a cuinar, planxar, rentar, segar i recollir la collita: tot el que calgués.

I també des de petitona tenia inquietuds espirituals: un desig de més, una cosa per dins, que no sabia com concretar.

Vaig estudiar al poble fins als tretze anys, i després, tal com havien fet les meves germanes, vaig anar a buscar feina a Bilbao. En recordar tot això, em sembla... parlant clar, miraculós. Van ser massa *casualitats* juntes: hi havia la mà de Déu.

Però continuo explicant; estava buscant feina: tenir cura de nens, com a empleada de la llar, del que fos... Un bon dia es presentà un senyor, que no coneixíem de res, a

casa de la meva germana, i ens preguntà si coneixíem persones que estiguessin disposades a treballar a casa d'uns senyors.

Jo no sabia com acabaria allò, perquè aleshores jo no havia sortit del meu poble i tenia poc món; però les coses de Déu són així, i tot va acabar quadrant, a poc a poc; i va quadrar molt bé. Aquell senyor em va presentar la senyora, que va ser molt amable amb mi. L'ambient de la casa em va agradar molt, perquè la senyora, a més de tractar-me amb molta confiança, es preocupava per la meva formació. Em va ajudar a millorar i a progressar en tots els sentits.

Un dia em va parlar d'una escola-llar, dirigida per dones de l'Opus Dei. Vaig anar a veure-la. I vaig trobar allí el que estava buscant des de feia anys, *allò* que duia dins des de petita. Vaig veure en aquelles dones un desig

d'estimar Déu, una alegria, un afany per ajudar els altres que em va atreure moltíssim. “És això”, vaig pensar i vaig començar a assistir a l'escola-llar amb desigs grans d'aprendre.

I ho necessitava, veritablement, perquè havia moltes coses que no sabia; només les intuïa; però seguia endavant, perquè veia Déu darrere de tot allò. Poc després vaig anar a un curs de recés a Islabe. Vaig comprendre que tenia vocació a l'Opus Dei i vaig decidir demanar l'admissió com a numerària auxiliar. Podia haver pres molts altres camins en la meva vida, però vaig entendre que el que Déu volia per a mi era aquest.

De vegades, quan explico aquestes coses, em diuen les meves amigues: - Ah, aleshores va ser quan et vas apuntar a l'Opus Dei! I jo els dic: - mira, jo no m'he *apuntat* a res; l'Opus

Dei no és com una autoescola, on un *s'apunta* per a treure-s'hi el carnet. El que em va succeir té un nom concret: vocació. Si jo no hagués comprès en la meva ànima el que vaig comprendre durant aquell curs de recés de 1969, mai hagués demanat l'admissió a l'Opus Dei.

-I què vas comprendre?, em pregunten. –Vaig comprendre –els dic- que podia realitzar el meu treball des de la nit al matí, en presència de Déu; vaig comprendre que santificant-me amb aquella feina podia ajudar a santificar els altres... vaig comprendre tantes coses! I vaig prendre la decisió de lliurar-me... amb una certesa interior! amb una seguretat...!

Hi ha persones que es casen amb dubtes, perquè no saben si l'altra persona els respondrà o no. Jo ho tenia claríssim: sabia que el Senyor

respon sempre i que aquell era el meu camí.

A més del meu camí, és la misericòrdia de Déu amb mi. Ens deia sant Josepmaria que amb el pas dels anys ens aniríem adonant que la nostra història personal és la història de la misericòrdia de Déu amb cadascuna, amb cadascun. És veritat. Jo cada any que passa ho experimento més interiorment. A mi, ser numerària auxiliar em sembla la crida més bonica que Déu pot donar-li a una persona, encara que sé que cadascú pensarà el mateix de la seva pròpia vocació, i que cadascú ha d'anar per on Déu li cridi: “que cada caminant segueixi el seu camí”, deia el nostre fundador, fent seves unes paraules d'un poeta castellà.

Vaig conèixer sant Josepmaria poc després, quan va venir a Espanya, el 1974, a Pamplona, en una trobada amb poques persones. Ens mirava

amb molta alegria; se'l veia ple de Déu. En veure'm, em va preguntar quants anys tenia. -Ets molt jove! – em va dir, somrient. I dirigint-se a totes, va afegir unes paraules que no se m'oblidaran mai:

-Les meves filles no compleixen més de vint-i-cinc anys, perquè tenen la joventut del lliurament!

Al llarg de la vida (i no és que jo sigui tan gran, però, com sol dir-se, *els cinquanta ja no els compleixo*) he anat comprovant la veritat d'aquestes paraules.

No era *una frase bonica*: veritablement l'amor a Déu, el lliurament, rejoyeneix el cor.

Per què? –em pregunten. -Una de les raons -els dic-, és perquè una persona lliurada a Déu, en el meu cas, com a numerària auxiliar, es passa tot el dia –nit i dia- pensant en

els altres. I pensar en els altres
rejoventeix molt...

-Fent què?, segueixen preguntant-me. -Fent -els explico- el treball de cada dia, segons la personalitat de cadascuna. Jo he treballat en moltes coses: primer en el meu poble, després amb aquella senyora de Bilbao; després... En el meu cas, el que és propi d'una numerària auxiliar, és treure endavant les administracions dels centres de l'Opus Dei, procurant que tinguin caliu i sabor de llar, que siguin cases de família cristiana, convertint-les en llars lluminoses i alegres.

Sant Josepmaria anomenava el nostre treball "l'apostolat dels apostolats", perquè Déu se serveix d'ell per impulsar les iniciatives apostòliques d'aquesta part de l'Església que és l'Opus Dei, arreu del món. Ens considerava –i ens ho va dir moltes vegades- una peça

fonamental en l'Opus Dei. Valorava molt "la mà femenina", el treball de la dona, a casa i fora de casa: la seva inventiva, la seva delicadesa, la seva creativitat, la seva sensibilitat.

I aquest és el meu treball: treure endavant la meva llar, que és l'Obra. Un treball bonic, però també intens, que m'ocupa gran part del dia. Sóc, com tantes dones d'ara, una d'aquestes persones "amb moltíssimes coses que fer". No obstant això, quan em van parlar d'una ONG que hi ha a Madrid, Desenvolupament i Assistència –DA-, que es dedica a ajudar els altres, no m'ho vaig pensar dues vegades i vaig decidir col·laborar-hi. I això que no em sobra temps, precisament!. Però quan et proposes fer alguna cosa acabes trobant-hi temps, encara que hakis de treure'l de sota les pedres...

En aquesta ONG hi ha molts programes de voluntariat. Jo em vaig

apuntar a un que consisteix a atendre persones desvalgudes en els seus domicilis. Hi anem sempre dos voluntaris, per a garantir la continuïtat de l'atenció. Les persones ateses solen ser dones que per diferents motius viuen soles: normalment són gent gran, sense fills i sense família. Els noms els proporciona l'ajuntament.

La primera persona que vaig atendre era una senyora gran, cega, que vivia sola. Ens rebia a l'Amaya –l'altra voluntària- i a mi amb un afecte immens. Tenia la casa de potes enlaire, com es pot suposar, perquè la pobra, en la seva situació, feia el que podia.

Nosaltres estàvem unes hores amb ella i l'ajudàvem també en tot el que podíem. A més procuràvem donar-li afecte, esperança, alegria... I ens va agafar molt d'afecte; tant que li va dir a un familiar seu que volia que

l'acompanyéssim a l'hora de la mort:
“si veus que m'estic morint –li va
dir-, crides de seguida a la Fonsi i
l'Amaya per telèfon”.

I així va ser, quan vam arribar ja
estava inconscient però crec que va
notar la nostra presència, perquè
quan li vaig agafar la mà, ella me la
va estrènyer.

Quan hi penso en les vivències que
he tingut amb tantes persones en el
voluntariat, parlant clar, veig que he
sortit guanyant: jo els he dedicat
temps, de vegades amb esforç i
sacrifici, però elles m'han ensenyat a
sofrir en silenci i dur les penes amb
alegria i agraïment.